Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ANTHONYHO M. COLLINSE
přednesené dne 27. dubna 2023[1]

Věc C-746/21 P

Altice Group Lux Sàrl, dříve New Altice Europe BV, v likvidaci
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Kontrola spojování podniků – Nařízení (ES) č. 139/2004 – Článek 4 odst. 1 – Povinnost předchozího oznámení – Článek 7 odst. 1 – Zákaz předčasného uskutečnění – Článek 14 odst. 2 – Rozhodnutí o uložení pokut za nesplnění povinnosti oznámit a uskutečnění spojení dříve, než bylo prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem – Zásada proporcionality – Zkreslení skutečností“

I. Úvod

1. Tento kasační opravný prostředek se týká předčasného uskutečňování spojení soutěžitelů („gun-jumping“) neboli nedodržení oznamovací povinnosti a zákazu předčasného uskutečnění stanovených v nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (nařízení ES o spojování)[2]. Uvedené nařízení vyžaduje, aby spojující se strany oznámily spojení, které spadá do režimu povinného oznamování, Evropské komisi. Rovněž jim zakazuje provést spojení dříve, než ho Komise prohlásí za slučitelné. Nařízení č. 139/2004 dává Komisi pravomoc ukládat pokuty stranám, které obě tyto povinnosti poruší. Výkon této pravomoci vedl k tomuto kasačnímu opravnému prostředku.

II. Skutkové okolnosti, řízení a návrhová žádání

2. Dne 9. prosince 2014 uzavřela společnost New Altice Europe BV (dále jen „společnost Altice“) smlouvu o koupi akcií[3] se společností Oi SA (dále jen „prodávající“), na základě které by společnost Altice získala výlučnou kontrolu nad společností PT Portugal (dále jen „cílový podnik“) ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení č. 139/2004. Tato dohoda obsahovala omezující ujednání, zejména ustanovení 6(1)(b), které mělo upravovat řízení cílového podniku mezi datem

[1] – Původní jazyk: angličtina.

[2] – Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03 s. 40.

[3] – V napadeném rozhodnutí (definováno v bodě 4 tohoto stanoviska) označováno jako „smlouva o transakci“.

podpisu a datem dokončení akvizice, podle nichž prodávající souhlasila, že se zdrží určitých obchodních akcí a rozhodnutí bez předchozího povolení od společnosti Altice (dále jen „ujednání před dokončením akvizice“) [4].

3. Po kontaktech s Komisí před samotným oznámením společnost Altice spojení dne 25. února 2015 formálně oznámila. Dne 20. dubna 2015 jej Komise s výhradou závazků prohlásila za slučitelné s vnitřním trhem.

4. Dne 24. dubna 2018 přijala Komise rozhodnutí C(2018) 2418 final ve věci M.7993 – Altice/PT Portugal (dále jen „napadené rozhodnutí“). Komise uložila společnosti Altice pokutu 62 250 000 eur za to, že spojení uskutečnila před jeho prohlášením za slučitelné, čímž porušila čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, a pokutu 62 250 000 eur za to, že spojení uskutečnila před jeho oznámením, což představovalo porušení čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení [5]. Komise zjistila, že ujednání před dokončením akvizice daly společnosti Altice možnost vykonávat na cílový podnik rozhodující vliv, že společnost Altice tento vliv skutečně uplatňovala a že si v této souvislosti s cílovým podnikem vyměnila řadu informací [6].

5. Společnost Altice se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Rozsudkem ze dne 22. září 2021 [7] Tribunál v rámci pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci snížil pokutu za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 na 56 025 000 eur. Ve zbývající části žalobu zamítl. Body 1 až 29 napadeného rozsudku upřesňují okolnosti žaloby.

6. Společnost Altice v kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek a články 1, 2, 3 a 4 napadeného rozhodnutí, nebo podpůrně uplatnil pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci a podstatně snížil pokuty uložené v článcích 3 a 4 napadeného rozhodnutí, jak bylo změněno rozsudkem Tribunálu, nebo ještě podpůrněji vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu svých nákladů v tomto řízení i v řízení před Tribunálem.

7. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl;

– uložil, že společnost Altice nahradí náklady řízení.

8. Rada, která se zabývala pouze prvním důvodem kasačního opravného prostředku, žádá Soudní dvůr, aby:

– zamítl první důvod kasačního opravného prostředku;

– uložil, že společnost Altice nahradí náklady řízení vynaložené Radou.

4 – Pro bližší podrobnosti viz body 58 až 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

5 – Články 1 až 4 napadeného rozhodnutí.

6 – Viz body 479 až 491 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

7 – Rozsudek ze dne 22. září 2021, Altice Europe v. Komise (T-425/18, EU:T:2021:607) (dále jen „napadený rozsudek“).

III. K důvodům kasačního opravného prostředku

9. Šest důvodů kasačního opravného prostředku spadá do tří kategorií. První a druhý důvod zpochybňují legalitu a použití čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 a jejich použití na skutkové okolnosti projednávané věci. Třetí, čtvrtý a pátý důvod se týkají otázky, zda společnost Altice uskutečnila spojení. Šestý důvod zpochybňuje výši pokut, které Komise uložila.

A. První a druhý důvod: zásada legality a použití čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004

1. Shrnutí argumentů

10. V prvním důvodu kasačního opravného prostředku Altice tvrdí, že Tribunál nesprávně zamítl její důvod vycházející z článku 277 SFEU zpochybňující použitelnost čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 z důvodu jejich protiprávnosti.

11. Společnost Altice tvrdí, že čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 Komisi neumožňují uložit stejné osobě druhou pokutu za jednání, které již bylo sankcionováno podle čl. 7 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. b) tohoto nařízení. Ustanovení čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 jsou nepřiměřená a nadbytečná, a tudíž protiprávní, protože čl. 7 odst. 1 zakazuje veškerá předčasná uskutečnění spojení a sleduje stejný cíl jako čl. 4 odst. 1. Tato anomálie má původ v reformě nařízení č. 139/2004. Ve svém předchozím znění ustanovení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 stanovilo oznamovací povinnost, zatímco jeho současné znění obsahuje povinnost odkladu uskutečnění spojení.

12. V druhém důvodu kasačního opravného prostředku společnost Altice uvádí, že i kdyby její námitka podle článku 277 SFEU neuspěla, Tribunál se dopustil nesprávného posouzení, když měl za to, že za okolností projednávané věci Komise mohla za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 uložit samostatné pokuty. Dovolává se stejných argumentů jako v prvním důvodu, tedy že tato ustanovení sledují stejné cíle, a porušují tedy zákaz dvojího trestu a souběhu právní úpravy. Podpůrně, pokud by se Soudní dvůr domníval, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují autonomní cíle, stojí v cestě uložení dvou různých pokut podle těchto ustanovení zásada souběhu protiprávních jednání. Za těchto okolností měl Tribunál rovněž přezkoumat přiměřenost pokut.

13. Komise a Rada s těmito argumenty nesouhlasí.

2. Posouzení

14. Ustanovení čl. 4 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků, předchozí verze nařízení č. 139/2004[8], vyžadovalo oznámení spojení nejpozději jeden týden po uzavření příslušné dohody, oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií, či po získání kontrolní účasti. Toto lhůta začala běžet dnem, kdy došlo k první z těchto skutečností. V článku 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 4064/89 bylo stanoveno, že spojení nenabude účinku před jeho oznámením nebo v prvních třech týdnech po jeho oznámení, s výhradou prodloužení tohoto zákazu. Podle čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení 4064/89 byla Komise

[8] – Úř. věst. 1989, L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01 s. 31.

oprávněna ukládat pokuty od 1 000 [evropských měnových jednotek] do 50 000 [evropských měnových jednotek], pokud strany opomněly oznámit spojení podle článku 4 uvedeného nařízení. V článku 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 4064/89 bylo stanoveno, že Komise může za porušení čl. 7 odst. 1 nebo 2 uvedeného nařízení uložit pokuty nepřesahující 10 % celkového obratu dotčených podniků.

15. Nařízení č. 139/2004 obsahuje oznamovací povinnost a povinnost odkladu uskutečnění spojení (povinnost spojení neuskutečnit), které se od těch v předchozí verzi liší v následujících podstatných ohledech. Ustanovení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, nadepsané „Předchozí oznamování spojení a postoupení před oznámením na žádost oznamujících stran“, stanoví, že oznamovací povinnost vzniká po uzavření příslušné dohody (nebo po oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií), ale před svým uskutečněním. Článek 7 nařízení č. 139/2004 je nadepsaný „Odklad uskutečňování spojení“: podle odstavce 1 tohoto článku nesmí být spojení uskutečněno ani před jeho oznámením, ani před jeho prohlášením za slučitelné se společným trhem. Podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 může Komise za neoznámení spojení a za jeho předčasné uskutečnění uložit pokuty nepřesahující 10 % celkového obratu [9].

16. Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Altice, jsou příslušná ustanovení nařízení č. 139/2004 ve věcných ohledech podobná ustanovením v předchozí verzi: rozlišují mezi oznamovací povinností a povinností neuskutečnit spojení a za porušení každé z těchto povinností umožňují ukládat pokuty. Rozdíly mezi těmito dvěma verzemi podle mého názoru neumožňují vyvodit závěry ohledně výkladu nařízení č. 139/2004, které by mohly podpořit stanovisko uváděné společností Altice.

17. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 vzniká oznamovací povinnost: i) po uzavření dohody a ii) před uskutečněním spojení. Toto ustanovení samo o sobě nestanoví povinnost odkladu uskutečnění spojení jako takovou. Nadpis a znění tohoto ustanovení se soustředí na oznamovací povinnost, procesní požadavek, který vzniká okamžikem po splnění dvou výše uvedených podmínek. S výhradou tříleté promlčecí lhůty [10] umožňuje čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 Komisi ukládat pokuty, pokud zjistí, že uvedené ustanovení bylo porušeno. Komise musí posoudit skutkový stav, aby mimo jiné zjistila, zda, kdy a jak došlo k uskutečnění spojení, neboť to patří mezi podmínky, které určují existenci porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Další podmínkou je uzavření příslušné dohody.

18. Článek 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 se zaměřuje na povinnost uskutečňování spojení odložit. Stanoví, že strany nesmí spojení uskutečnit ani před jeho oznámením, ani před jeho prohlášením za slučitelné se společným trhem. S výhradou pětileté promlčecí lhůty [11] čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 139/2004 umožňuje Komisi ukládat pokuty, pokud zjistí, že byl tento zákaz porušen. Komise musí posoudit skutkový stav za účelem zjištění, zda a kdy bylo spojení uskutečněno. Rozsah a doba uskutečnění spojení jsou relevantními faktory pro stanovení výše pokuty, která má být za nedodržení této povinnosti případně uložena [12]. V souvislosti s porušením čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 není uzavření dohody nezbytně určující, jelikož se nejedná o formální požadavek tohoto ustanovení [13].

[9] – Nařízení č. 139/2004 stanoví z oznamovací povinnosti a zákazu předčasného uskutečnění různé odchylky a výjimky, které nejsou pro tento kasační opravný prostředek relevantní.

[10] – Článek 1 nařízení Rady (EHS) č. 2988/74 ze dne 26. listopadu 1974 o promlčení v záležitostech stíhání a výkonu práva v oblasti dopravy a hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1974, L 319, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 61).

[11] – Tamtéž.

[12] – Bod 595 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[13] – Což neznamená, že podmínky dohody nelze zohlednit, jsou-li relevantní pro posouzení, zda došlo k uskutečnění.

19. Soudní dvůr uvedl, že čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 stanoví možnost uložit samostatné pokuty, pokud jsou čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 uskutečněním spojení před jeho oznámením porušeny současně [14]. Pokud má Komise podezření, že strany i) neoznámily spojení včas a ii) uskutečnily jej před tím, než bylo prohlášeno za slučitelné, pravděpodobně dojde k překrývání mezi faktickými okolnostmi, které musí prošetřit podle bodů i) a ii), jmenovitě povahou a načasováním kroků, které strany podnikly a které mohou vést k uskutečnění [15].

20. Jak je podle mého názoru správně uvedeno v bodech 56, 57, 60, 63 a 64 napadeného rozsudku, s odkazem na judikaturu Soudního dvora, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 ukládají odlišné povinnosti: první nařizuje včasné oznámení, zatímco druhý zakazuje předčasné uskutečnění; mají proto autonomní cíle [16]. Týkají se odlišného jednání, i když existenci tohoto jednání lze v určitých případech prokázat odkazem na některé stejné skutečnosti.

21. Vzhledem k tomu, že ustanovení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 mají autonomní cíle, nelze první z nich považovat za nadbytečné s ohledem na druhé. Jak na základě judikatury Soudního dvora [17] zdůrazňují body 54 a 55 napadeného rozsudku, porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nevede vždy k porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Pokud bylo oznámení učiněno včas, mohou strany spojení podniknout kroky k uskutečnění tohoto spojení po oznámení, ale před prohlášením spojení za slučitelné, přičemž v takovém případě může být relevantní pouze čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

22. Cílem regulace fúzí je zajistit, aby nevedly k trvalým změnám struktury trhu, které omezují hospodářskou soutěž. Nařízení č. 139/2004 zavádí systém výlučné kontroly spojování s významem pro celé Společenství a zakazuje spojování, která významně narušují účinnou hospodářskou soutěž. Pobídka k plnění oznamovací povinnosti i povinnosti odkladu uskutečnění spojení spočívající v tom, že je v případě porušení jedné nebo obou z těchto povinností možné ukládat pokuty, zajišťuje, aby spojení nezůstala neodhalena, a zabraňuje problémům, které by vznikly při odstraňování spojení, jež způsobují problémy. Význam dodržování každé z těchto povinností v rámci režimu povinného oznamování a předchozího prohlášení za slučitelné stanoveného nařízením č. 139/2004 je tedy zřejmý [18]. Společnost Altice nepředložila žádný přesvědčivý argument, který by tento přístup mohl zpochybnit. Tento závěr odráží odůvodnění napadeného rozsudku a je v souladu s judikaturou Soudního dvora, na kterou tento rozsudek odkazuje při zamítnutí námitky nepřípustnosti vznesené společností Altice ve vztahu k čl. 4 odst. 1 a čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004.

[14] – Rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 106).

[15] – Viz například bod 490 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se Komise za účelem posouzení, zda povinnost stanovená v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 byla porušena, opírá o důkazy předložené v rámci použití čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

[16] – Rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 103 a 104). Společnost Altice uvádí, že cílem povinností stanovených v čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je zajistit účinnou kontrolu spojování. Jak uvádí Rada, přesnější je označit to za zastřešující cíl nařízení č. 139/2004. Přístup společnosti Altice nelze použít k podrobnému posouzení, zda povinnosti v čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 sledují autonomní cíle.

[17] – Rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise (C-10/18 P, EU:C:2020:149, body 101, 102 až 109).

[18] – Viz dvacátý první a dvacátý šestý bod odůvodnění nařízení 4064/89. Viz rovněž rozsudky ze dne 31. května 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371 (body 41 a 42 a citovaná judikatura) (dále jen „rozsudek ve věci Ernst & Young“) a ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 109).

23. Konečně nepřijímám tvrzení společnosti Altice, že se Tribunál nezabýval její argumentací a důkazy, které předložila k zákazu dvojího trestu a souběhu právní úpravy nebo protiprávních jednání. Společnost Altice tyto argumenty Tribunálu předložila za údajného předpokladu, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 „chrání stejný právní zájem“ [19]. Body 56 a 57 napadeného rozsudku se před zamítnutím těchto argumentů tímto předpokladem zabývaly [20].

24. Dodal bych, že tam, kde argumenty společnosti Altice odkazují na pojmy jako „souběh právní úpravy“, „nepravý (zdánlivý) souběh právních řádů“ a „zásada konzumpce“, jsou tyto argumenty nepřesné [21]. Podle společnosti Altice jsou tyto související instituty, a zákaz „dvojího trestu“, který z nich zjevně vyplývá, součástí společných právních tradic členských států a představují obecné zásady unijního práva. Společnost Altice předložila Tribunálu jako důkaz pět právních stanovisek, aby ukázala, jak systémy trestního práva Belgie, Španělska, Francie, Itálie a Portugalska tyto pojmy vykládají a používají. Z těchto stanovisek vyplývají dvě témata. Zaprvé systémy trestního práva těchto členských států obsahují různá pravidla použitelná v situacích, kdy například „stejné jednání“ nebo „stejné skutečnosti“ vedou k porušení více právních ustanovení; jednání jsou spojena „logickým spojením“ nebo „podobným záměrem“; trestný čin zahrnuje jednání, na které se vztahuje jiný trestný čin; „obecné trestné činy“ jsou zahrnuty do „specializovaných trestných činů“ nebo jsou považovány za vedlejší k nim; „závažné trestné činy“ absorbují „méně závažné trestné činy“. Zadruhé vnitrostátní právní předpisy použitelné na tyto situace jsou založeny na zásadách procesní spravedlnosti, legality, přiměřenosti sankcí a zásady *ne bis in idem* [22], které jsou všechny v unijním právu dobře zakotveny [23], nebo jsou jejich vyjádřením.

25. Za současného stavu se téměř všechny odkazy na pojmy, o které se společnost Altice opírá, nacházejí v rozsudcích týkajících se uskutečňování spojování podniků. Pouze hrstka rozsudků Evropského soudu pro lidská práva je mimochodem zmiňuje v souvislosti s odkazy na vnitrostátní právo. Jelikož neexistují přesné a společné definice výše uvedených pojmů, konsenzus, že tyto pojmy a důsledky, které z nich vyplývají, jsou součástí právních tradic členských států, a nebylo dokázáno, že by vyplňovaly identifikovatelnou mezeru v unijním právu, nejsem přesvědčen, že je použití nebo podpora těchto konceptů v kontextu tohoto případu užitečná nebo moudrá.

26. S ohledem na výše uvedené doporučuji Soudnímu dvoru, aby první důvod kasačního opravného prostředku zamítl.

27. Vzhledem k tomu, že společnost Altice uvádí stejné argumenty v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku, vyplývá z toho, že je třeba jej zamítnut ze stejných důvodů.

28. Argumentům společnosti Altice ohledně přiměřenosti pokut se budu věnovat v rámci šestého důvodu kasačního opravného prostředku.

[19] – Bod 51 napadeného rozsudku.

[20] – Body 51 až 67 napadeného rozsudku, které se zabývají námitkou protiprávnosti.

[21] – Chápu, že Altice nezpochybňuje body 326 až 330 napadeného rozsudku, pokud se týká použití německé právní zásady započtení (*Anrechnungsprinzip*).

[22] – Soudní dvůr rozhodl, že zásada *ne bis in idem* se nepoužije, pokud tentýž orgán ukládá sankce za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v jediném rozhodnutí, jako tomu bylo v projednávané věci (rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise, C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 78). Když byla Altice požádána o vyjádření k tomuto rozsudku, informovala Tribunál, že již neuplatňuje důvod kasačního opravného prostředku založený na zásadě *ne bis in idem*.

[23] – V podobném smyslu viz Green paper on the approximation, mutual recognition and enforcement of criminal sanctions in the European Union (COM/2004/0334 final), oddíl 3.1.1.7.

B. Třetí, čtvrtý a pátý důvod: uskutečnění spojení

1. Třetí důvod: koncept uskutečnění

a) Shrnutí argumentů

29. Tento důvod se týká ujednání před dokončením akvizice. Skládá se ze tří částí. Zaprvé společnost Altice tvrdí, že napadený rozsudek zaměňuje pojmy spojení v čl. 3 odst. 2 nařízení č. 139/2004 a uskutečnění spojení v čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení. Uvádí, že k uskutečnění spojení mohlo dojít až po převodu podílů v cílovém podniku na společnost Altice, k němuž došlo poté, co Komise prohlásila spojení za slučitelné s vnitřním trhem. Tuto skutečnost dále dokládá okolnost, že pokud by Komise spojení zakázala, nebo kdyby se strany rozhodly od obchodu upustit, nebylo by zapotřebí opatření podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 139/2004 k obnovení konkurenční situace, která panovala před podpisem smlouvy o koupi akcií [24]. Napadený rozsudek argumenty společnosti Altice v tomto bodě zkresluje [25].

30. Zadruhé se Tribunál v napadeném rozsudku dopouští nesprávného posouzení, když ujednání před uzavřením akvizice považuje za částečné provedení, protože Tribunál nevyvrátil tvrzení, že tato ujednání nezakládají trvalou změnu kontroly. Trvala necelých pět měsíců a smlouva o koupi akcií pro ně stanovila určité datum konce jejich platnosti. Tribunál se rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že úvahy uvedené v bodě 49 rozsudku Ernst & Young jsou irelevantní.

31. Zatřetí společnost Altice uvádí, že napadený rozsudek dochází k nesprávnému závěru, že k tomu, aby byla ujednání před uzavřením akvizice podpůrná ve smyslu sdělení Komise o omezeních přímo souvisejících se spojováním a pro ně nezbytných [26], musí zachovat hodnotu cílového podniku. Ujednání před dokončením akvizice zde spadala do působnosti tohoto sdělení, protože hrála legitimní roli při zajišťování integrity nabytého podniku mezi podpisem a dokončením spojení, a položila základy pro jeho integraci do společnosti Altice [27].

32. Komise poznamenává, že společnost Altice nezpochybnila zjištění obsažená v napadeném rozsudku, že spojení uskutečnila tím, že na cílový podnik skutečně vykonávala rozhodující vliv – na rozdíl od toho, že měla možnost tak činit – před tím, než jej Komise prohlásila za slučitelné s vnitřním trhem. Vzhledem k tomu, že zjištění týkající se skutečného výkonu rozhodujícího vlivu postačují k potvrzení výroku napadeného rozsudku, a sice k tomu, že „[v]e zbývající části se žaloba zamítá“, je důvod kasačního opravného prostředku vycházející z možnosti společnosti Altice vykonávat rozhodující vliv irelevantní, a měl by proto být odmítnut. Komise v každém případě zpochybňuje všechny argumenty společnosti Altice na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku.

[24] – Viz body 69 až 89, 96, 132 až 144 napadeného rozsudku.

[25] – Bod 87 napadeného rozsudku.

[26] – Úř. věst 2005 C 56, s. 24.

[27] – Body 102 až 105, 117, 120, 121, 130 až 131 napadeného rozsudku.

b) Posouzení

33. Nesouhlasím s tvrzením Komise, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je zcela nebo zčásti irelevantní. Společnost Altice zpochybnila zjištění v napadeném rozhodnutí, podle kterého jí ujednání před dokončením akvizice umožnily vykonávat rozhodující vliv. Odůvodnění a závěry Tribunálu k tomuto bodu nebyly uvedeny jen pro úplnost a jsou součástí odůvodnění, které vedlo k zamítnutí žaloby [28].

34. Judikatura Soudního dvora stanoví dva klíčové body, pokud jde o první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku. Článek 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 omezuje zákaz uskutečnění spojení na spojení definovaná v článku 3 uvedeného nařízení [29]. Podle posledně uvedeného ustanovení se spojení považuje za vzniklé, jestliže změna kontroly na trvalém základě vyplývá z fúze nebo získání, přičemž tato kontrola je založena možností vykonávat rozhodující vliv na podnik na základě práv, smluv nebo jiným způsobem. Ke spojení ve smyslu článku 7 nařízení č. 139/2004 dojde v okamžiku, kdy strany spojení uskuteční operace nebo transakce přispívající k trvalé změně kontroly cílového podniku [30]. Tyto body platí rovněž pro čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

35. Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Altice, v příslušných ustanoveních nařízení č. 139/2004 ani v jejich výkladu ze strany Soudního dvora nic nenaznačuje, že možnost vykonávat rozhodující vliv je zajištěna pouze převodem akcií cílového podniku na kupujícího. Tento stav ostatně vyplývá z čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 139/2004 a konsolidovaného sdělení Komise k otázkám příslušnosti podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků [31]. Tribunál tedy správně rozhodl, že ke změně kontroly mohlo dojít v důsledku toho, že smlouva o koupi akcií poskytla společnosti Altice možnost vykonávat na cílový podnik rozhodující vliv od data podpisu [32].

36. Článek 8 odst. 4 nařízení č. 139/2004 stanoví, že Komise může od podniků požadovat, aby spojení zrušily odprodejem akcií nebo jinými opatřeními za účelem obnovy stavu před uskutečněním spojení. Jak správně uvedl Tribunál [33], toto ustanovení pojem spojení nedefinuje. Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Altice, také nedefinuje pojem uskutečnění. Společnost Altice se tedy mýlí, když na tomto základě tvrdí, že k uskutečnění spojení dochází pouze za okolností, kdy Komise může vyžadovat opatření ke zrušení spojení ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 139/2004.

37. Tvrzení společnosti Altice, že bod 87 napadeného rozsudku její argumentaci zkreslil, je rovněž neopodstatněné. Společnost Altice vysvětluje, že v bodě 47 své žaloby k Tribunálu odkazovala na *uskutečnění*, zatímco bod 87 napadeného rozsudku odkazuje na argument Altice, že pouze transakce vyžadující opatření ke zrušení ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 139/2004 zakládá

28 – Rozsudek ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ (C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 52 a 53 a citovaná judikatura). To, že Komise mohla ke stejnému závěru o porušení nařízení č. 139/2004 dospět, aniž se spoléhala na schopnost společnosti Altice vykonávat rozhodující vliv, je jiná věc.

29 – Rozsudek ve věci Ernst & Young, body 43 a 44.

30 – Rozsudek ve věci Ernst & Young, body 45 až 47 a 52.

31 – Úř. věst. 2008, C 95, s. 1, body 18 až 21 a bod 61(dále jen „sdělení o příslušnosti“).

32 – Bod 77 a bod 84 poslední věta napadeného rozsudku.

33 – Bod 87 napadeného rozsudku.

existenci *spojení*[34]. Jak je uvedeno v bodě 36 tohoto stanoviska, toto ustanovení pojmy spojení nebo uskutečnění nedefinuje. Závěr Tribunálu je každopádně správný, i když se slovo „spojení" nahradí slovem „uskutečnění"[35].

38. Pokud jde o druhou část tohoto důvodu, body 85 a 94 až 97 napadeného rozsudku posuzují dobu platnosti ujednání před dokončením akvizice. Tribunál odlišoval operaci přispívající ke změně kontroly, která nemusí být trvalá, od samotné změny kontroly, která, aby se jednalo o spojení, musí být trvalá. Tato analýza je s ohledem na judikaturu Soudního dvora správná[36]. Je proto nepodstatné, že se společnost Altice, aby mohla nad cílovým podnikem po dobu čtyř měsíců a jedenácti dnů vykonávat kontrolu, spoléhala na ujednání před dokončením akvizice.

39. Za konkrétních okolností projednávané věci jsou navíc jakékoli pochybnosti o trvalé povaze změny kontroly rozptýleny zjištěním, že převodem akcií podle smlouvy o koupi akcií byla plynule dokončena změna kontroly nad cílovým podnikem, ke které došlo v době, kdy byla podepsána smlouva o koupi akcií a společnost Altice skutečně vykonávala rozhodující vliv na aspekty podnikání cílového podniku v souladu s ujednáními před dokončením akvizice. Jakmile byly akcie cílového podniku převedeny na společnost Altice, posledně uvedená společnost se již nemusela pro kontrolu podnikání cílového podniku spoléhat na smluvní ujednání. Tvrzení společnosti Altice, že změna kontroly byla dočasná, tak nejsou podpořena fakty.

40. Pokud jde o argument Altice vycházející z použití kritérií uvedených v bodě 49 rozsudku ve věci Ernst & Young, tento bod uvádí, že provádění operací, které nepředstavují přímou funkční souvislost s uskutečněním spojení, a nejsou tedy nezbytné ke změně kontroly, nespadají do působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004. Společnost Altice tvrdí, že ujednání před dokončením akvizice nebyla nezbytná, neměla žádnou funkční spojitost s převodem akcií, a nespadala tedy do působnosti tohoto ustanovení.

41. Komise správně zdůrazňuje, že situace uvedená v bodě 49 rozsudku ve věci Ernst & Young, která je podrobněji popsána v bodech 47 a 48 uvedeného rozsudku, je situací, kdy je spojení dosaženo „postupnými částečnými operacemi" a „ operace[mi], které jsou úzce propojeny buď propojením jejich podmínek, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období". Jak je uvedeno v bodech 98 až 100 napadeného rozsudku, tato skutková situace se projednávané věci netýkala. Kritéria obsažená v bodě 49 rozsudku ve věci Ernst & Young pro posouzení, zda doplňkové nebo přípravné operace představují uskutečnění spojení prostřednictvím řady transakcí, jsou proto irelevantní.

42. Pokud jde o třetí část důvodu, nesouhlasím s tvrzením společnosti Altice, že Tribunál v napadeném rozsudku dospěl k nesprávnému závěru, že k tomu, aby byla ujednání před uzavřením akvizice podpůrná ve smyslu sdělení Komise o omezeních přímo souvisejících se spojováním a pro ně nezbytných, musí zachovat hodnotu cílového podniku. Body 102 a 103 napadeného rozsudku nevylučují možnost použití jiných kritérií, než je zachování hodnoty podniku. V bodě 104 rozsudku je uvedeno, že společnost Altice nepředložila důkazy, které by prokázaly, že existovalo riziko pro obchodní integritu cílového podniku, nikoliv pro jeho hodnotu. Argument společnosti Altice tedy spočívá na nesprávném výkladu napadeného rozsudku.

[34] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

[35] – Viz rozsudek ze dne 11. května 2017, Dyson v. Komise (C-44/16 P, EU:C:2017:357, body 30 a 31 a citovaná judikatura).

[36] – Rozsudek ve věci Ernst & Young, bod 52.

43. Vzhledem k výše uvedeným úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítl.

2. Čtvrtý důvod: pojem práva veta

a) Shrnutí argumentů

44. Společnost Altice tvrdí, že Tribunál se v bodech 91 až 169 napadeného rozsudku dopustil nesprávného přezkumu ujednání před dokončením akvizice, která napadené rozhodnutí charakterizuje tak, že společnosti Altice přiznávají „právo veta" nad strategickými rozhodnutími ovlivňujícími cílový podnik. Společnost Altice se opírá o odstavce 18 a 54 sdělení o příslušnosti, které stanoví, že kontrolu lze získat na smluvním základě pouze tehdy, má-li dotčený podnik „v případě strategických rozhodnutí podniku právo veta", konkrétně pravomoc „zablokovat přijetí strategických rozhodnutí". Podle společnosti Altice jí smlouva o koupi akcií tuto pravomoc nedala, protože její souhlas vyžadovala pouze ujednání před dokončením akvizice. Odepření tohoto souhlasu by nemohlo „blokovat rozhodnutí", protože jediným prostředkem nápravy v případě nedodržení ujednání před dokončením akvizice bylo odškodnění za ztráty. Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení, když zamítl její výtku vůči napadenému rozhodnutí.

45. Ze stejných důvodů společnost Altice podpůrně tvrdí, že Tribunál zkreslil důkazy, když dospěl k závěru, že ujednání před dokončením akvizice přiznávala společnosti Altice právo veta. To zase znamená, že posouzení v bodech 170 až 215 napadeného rozsudku týkající se oddílu 4.2.1 napadeného rozhodnutí, které se opírá o závěr, že společnost Altice měla nad těmito strategickými rozhodnutími právo veta, je nesprávné. Tribunál tedy nesprávně dospěl k závěru, že ujednání před dokončením akvizice byla uskutečněním spojení ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

46. Komise tyto argumenty zpochybňuje.

b) Posouzení

47. Tento důvod vytýká pochybení v bodech 91 až 215 napadeného rozsudku. V rozporu s procesními požadavky Soudního dvora [37] takto široký odkaz neumožňuje určit, které prvky napadeného rozsudku společnost Altice napadá [38]. Na jednání společnost Altice označila body 111, 114, 123 až 125 a 131 napadeného rozsudku za hlavní body, které napadla.

48. Když společnost Altice tvrdí, že se Tribunál dopustil se nesprávného právního posouzení, když potvrdil závěr Komise, že ujednání před dokončením akvizice poskytla společnosti Altice v určitých oblastech právo veta, opírá se o body 18 a 54 sdělení o příslušnosti. Tribunál podle ní zejména nesprávně vyložil pojem práva veta, jak je uveden v tomto sdělení.

49. Sdělení o příslušnosti poskytuje vodítka, která podnikům umožňují před případným kontaktem s Komisí zjistit, zda a do jaké míry může unijní režim kontroly spojování zahrnovat jejich operace. Výklad, který může podat Soudní dvůr nebo Tribunál, není dotčen [39].

[37] – Viz například rozsudek ze dne 23. listopadu 2021, Rada v. Hamas (C-833/19 P, EU:C:2021:950, bod 50 a citovaná judikatura).

[38] – Tato poznámka platí rovněž pro druhou část šestého důvodu kasačního opravného prostředku.

[39] – Rozsudek ze dne 18. ledna 2017, Toshiba v. Komise (C-623/15 P, nezveřejněno, EU:C:2017:21, body 67 a 71 a citovaná judikatura).

50. Nejprve se budu zabývat bodem 54 sdělení o příslušnosti, který uvádí oddíl zabývající se nabytím výlučné kontroly. Pozorné čtení tohoto oddílu naznačuje, že analyzuje dvě odlišné situace. Body 54 až 60 se zabývají získáním výlučné kontroly *de iure* prostřednictvím hlasovacích práv, obvykle prostřednictvím nabytí většinového nebo menšinového podílu v cílovém podniku. Bod 61 se zabývá získáním výlučné kontroly *de facto* prostřednictvím nákupu aktiv nebo smluvními prostředky. Odkazy v bodě 54 na schopnost akcionáře „výkonem práva veta […] zabránit strategickým rozhodnutím", „zablokovat přijetí strategických rozhodnutí" a na akcionáře, kteří mohou „blokovat rozhodnutí", se objevují v kontextu hlasovacích práv spojených s akciemi. Jejich cílem tedy není poskytnout definici nebo popis práva veta, které by byly určující pro posouzení sporných smluvních práv. Tribunál tedy správně rozhodl, že bod 54 tohoto sdělení není v rámci posouzení ujednání před dokončením akvizice relevantní [40].

51. Bod 18 sdělení o příslušnosti uvádí, že aby se skutečně jednalo o získání kontroly na smluvním základě, „musí smlouva vytvořit kontrolu nad řízením a zdroji jiného podniku obdobnou kontrole, kter[ou] by ovládající společnost získala nabytím podílů nebo majetkových hodnot". Je uvedeno několik příkladů, z nichž poslední odkazuje na „právo veta" v kontextu smluv vedoucích „ke společné kontrole, jestliže vlastník majetkových hodnot i podnik, který ovládá řízení podniku, mají v případě strategických rozhodnutí podniku právo veta". Toto tvrzení dokládají dvě rozhodnutí o spojení uvedená v poznámce pod čarou 22 tohoto sdělení. První se týká akvizice skupiny hotelů. Hotely by vlastnil jeden společný podnik. Druhý podnik by je na základě smlouvy o správě spravoval. Podniky byly povinny schválit provozní plány správcovské společnosti pro hotely. Pokud by se strany nemohly dohodnout, předložily by spor externímu rozhodci, čímž by se předešlo situaci, kdy by bylo rozhodnutí blokováno [41].

52. Z tohoto přehledu je zřejmé, že výraz „právo veta" se v této části sdělení o příslušnosti používá k popisu situace, kdy se strany transakce dohodnou, že pro určitá obchodní rozhodnutí ovlivňující cílový podnik je vyžadován souhlas kupujícího. V rozsahu, v jakém napadený rozsudek výslovně nebo implicitně podpořil použití výrazu „právo veta" v napadeném rozhodnutí k popisu ujednání, která se vztahovala na ujednání před dokončením akvizice, neobsahuje žádnou chybu.

53. Podpůrný žalobní důvod společnosti Altice založený na podobných argumentech, že Tribunál zkreslil důkazy, ve skutečnosti zpochybňuje posouzení skutkového stavu ze strany Tribunálu, což není v rámci kasačního opravného prostředku povoleno [42]. Kromě toho vychází z předpokladu, že ujednání před dokončením akvizice neudělují „právo veta", což Soudnímu dvoru navrhuji zamítnout z důvodů uvedených v bodech 50 až 52 tohoto stanoviska.

54. Vzhledem k výše uvedeným úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku zamítl.

[40] – Body 123 až 125 napadeného rozsudku.

[41] – Věc č. COMP/M.3858 – Lehman Brothers/SCG/Starwood/Le Meridien ze dne 20. července 2005, body 7 až 10. Druhé rozhodnutí o spojení uvedené v poznámce pod čarou 22 sdělení o příslušnosti (věc č. IV/M.126 – Accor/Wagon-Lits ze dne 28. dubna 1992) není dostatečně podrobné, aby z něj bylo možné pro účely tohoto kasačního opravného prostředku vyvodit užitečné závěry.

[42] – Rozsudek ze dne 11. května 2017, Dyson v. Komise (C-44/16 P, EU:C:2017:357, body 30 a 31 a citovaná judikatura).

3. Pátý důvod: výměna informací

a) Shrnutí argumentů

55. Společnost Altice za účelem zpochybnění zjištění Tribunálu ohledně výměny informací předkládá tři argumenty.

56. V rámci první části pátého důvodu společnost Altice tvrdí, že Tribunál v bodech 226, 235 a 236 napadeného rozsudku zkresluje význam bodů 470, 479 a 482 odůvodnění napadeného rozhodnutí tím, že vychází z toho, že tyto body odůvodnění neuvádějí, že výměna informací mezi společností Altice a cílovým podnikem porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Výklad těchto bodů odůvodnění ze strany Tribunálu je neodůvodněný, protože znění napadeného rozhodnutí jasně potvrzuje, že Komise dospěla k závěru, že výměny informací jako takové představovaly výkon rozhodujícího vlivu.

57. V rámci druhé části pátého důvodu kasačního opravného prostředku společnost Altice tvrdí, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že výměna informací by mohla porušovat článek 101 SFEU, který stanoví systém vymáhání *ex post*. Závěr, že výměna informací spadá pod systém kontroly *ex ante v* nařízení č. 139/2004, pokud k nim dochází v situacích, které nakonec vedou ke spojení, ale mění se v porušení článku 101 SFEU, pokud ke změně kontroly nedojde, je neobvyklý a v rozporu s judikaturou Soudního dvora, podle níž by oblast působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004 neměla omezovat oblast působnosti nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101] a [102 SFEU] [43].

58. Třetí část pátého důvodu kasačního opravného prostředku uvádí, že napadený rozsudek nevysvětluje, jak by výměna informací byla nezbytná k dosažení trvalé změny kontroly nebo k prokázání přímé souvislosti s uskutečněním spojení v době, kdy společnost Altice získala akcie v cílovém podniku. Tribunál tedy nedodržel požadavky bodu 49 rozsudku ve věci Ernst & Young.

59. Komise s touto argumentací nesouhlasí.

b) Posouzení

60. Pokud jde o údajné zkreslení důkazů, zjištění skutkového stavu je na Tribunálu. Pokud se v jeho zjištěních nevyskytuje věcná nepřesnost, neexistuje žádné nesprávné právní posouzení, které by Soudní dvůr mohl posoudit [44].

61. Bod 470 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „obdržení takových citlivých a podrobných informací […] mimo jakékoli dohody čistého týmu postavilo společnost Altice do pozice, jako by již [cílový podnik] ovládala, a byla tedy oprávněna takové informace žádat a přijímat“. Bod 473 odůvodnění napadeného rozhodnutí, závěrečný odstavec oddílu, který obsahuje bod 470 odůvodnění, uvádí: „Komise se domnívá, že žádost Altice o strategické informace o KPI [klíčové ukazatele výkonnosti] cílového podniku a budoucí cenové strategii *přispívají k prokázání* toho, že Altice vykonávala rozhodující vliv […]“ [45]

[43] – Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205.

[44] – Rozsudek ze dne 11. května 2017, Dyson v. Komise (C-44/16 P, EU:C:2017:357, body 30 a 31 a citovaná judikatura).

[45] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska. Viz také body 477 a 478 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

62. Bod 479 odůvodnění napadeného rozhodnutí je prvním odstavcem oddílu nadepsaného „Závěr o porušení čl. 7 odst. 1 [nařízení č. 139/2004]“. Uvádí, že ustanovení smlouvy o koupi akcií a chování společnosti Altice ode dne podpisu, popsané v oddílu 4.2 napadeného rozhodnutí, představovalo předčasné uskutečnění transakce. Oddíl 4.2, nadepsaný „Vliv Altice na cílový podnik“, obsahuje body 178 až 478 odůvodnění. Tento oddíl nejprve posuzuje roli společnosti Altice v obchodních rozhodnutích cílového podniku (oddíl 4.2.1, body 178 až 377 odůvodnění) a poté výměny obchodně citlivých informací mezi společností Altice a cílovým podnikem (oddíl 4.2.2, body 378 až 478 odůvodnění). Bod 482 odůvodnění uzavírá, že veškeré jednání popsané v oddíle 4.2 představovalo skutečný výkon rozhodujícího vlivu.

63. Z textu bodů 470, 479 a 482 odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy vyplývá, že Komise nedospěla k závěru, že výměny informací mezi společností Altice a cílovým podnikem samy o sobě porušují čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Kontext, ve kterém se tyto body odůvodnění objevují, tento názor potvrzuje. Tribunál tedy skutkový stav nezkreslil, když rozhodl, že Komise nedospěla k závěru, že výměna informací sama o sobě postačovala k prokázání porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004[46] a že Komise v bodě 478 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně dospěla k závěru, že výměna informací přispěla k prokázání, že společnost Altice měla rozhodující vliv na některé aspekty činnosti cílového podniku[47].

64. Argumenty společnosti Altice v rámci druhé části tohoto důvodu, které se týkají použití článku 101 SFEU, jsou zásadně nesprávné. Kromě námitky založené na údajném zkreslení důkazů v rámci první části tohoto důvodu, kterou Soudnímu dvoru navrhuji zamítnout, společnost Altice zjištění Tribunálu, že výměna informací přispěla k prokázání toho, že společnost Altice měla rozhodující vliv na aspekty podnikání cílového podniku, nezpochybnila. Výměna informací byla nedílnou součástí fungování ujednání o souhlasu v rámci ujednání před dokončením akvizice a byla nedílnou součástí výkonu rozhodujícího vlivu společnosti Altice na cílový podnik[48]. Bylo by nelogické, ne-li přímo nezákonné[49], aby Komise v rámci posouzení jiného jednání podle čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nezohlednila výměnu informací a místo toho je posoudila samostatně podle článku 101 SFEU.

65. Argument týkající se použití úvah uvedených v bodě 49 rozsudku ve věci Ernst & Young by tedy měl být z důvodů uvedených v bodě 41 tohoto stanoviska odmítnut.

66. Vzhledem k výše uvedeným úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr pátý důvod kasačního opravného prostředku zamítl.

C. Šestý důvod: stanovení pokut

67. Společnost Altice rozděluje tento šestý důvod na čtyři části. Lze je rozdělit do čtyř širokých kategorií: i) zda byla protiprávní jednání spáchána z nedbalosti; ii) odůvodnění Tribunálu; iii) tvrzení vycházející z toho, že vzhledem k tomu, že protiprávní jednání jsou různá, zejména pokud jde o jejich trvání, měly by být různé úrovně pokut; a iv) přiměřenost pokut posuzovaných samostatně a kumulativně.

46 – Bod 226 napadeného rozsudku.

47 – Bod 235 napadeného rozsudku.

48 – Body 49 a 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

49 – Viz čl. 21 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

1. První část: protiprávní jednání spáchaná z nedbalosti

a) Shrnutí argumentů

68. Společnost Altice tvrdí, že, na rozdíl od zjištění Tribunálu v bodech 279 až 296 napadeného rozsudku, nebyla porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 spáchána z nedbalosti. Judikatura uznává, že rozsah povinnosti podle čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je nejasný. Ujednání před dokončením akvizice ve smlouvách o koupi akcií je při fúzích a akvizicích standardní praxí. Bylo to také poprvé, kdy Komise prohlásila, že tyto druhy ujednání a výměna informací v období mezi podpisem smlouvy o koupi akcií a převodem podílů v cílovém podniku představují uskutečnění spojení. Společnost Altice dále tvrdí, že Komisi ve schopnosti odhalit spojení nebránila, protože návrh smlouvy o koupi akcií Komisi předložila s návrhem formuláře pro oznamování spojení.

69. Komise s touto argumentací nesouhlasí.

b) Posouzení

70. Body 279 až 296 napadeného rozsudku se zabývaly argumenty společnosti Altice, že pokuty byly protiprávní z důvodu neexistence nedbalosti nebo úmyslu z její strany. Po stručném shrnutí argumentů v bodě 279 uvedeného rozsudku Tribunál připomněl, že podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 lze uložit pokuty za protiprávní jednání spáchaná úmyslně nebo z nedbalosti. Poté uvedl, jak judikatura toto ustanovení vyložila. V bodech 284 až 290 napadeného rozsudku byly posouzeny skutečnosti a důkazy, na základě kterých Komise dospěla k závěru, že Altice jednala z nedbalosti. Tribunál odmítl argumenty společnosti Altice zpochybňující toto posouzení. Závěry v bodech 284 až 290 napadeného rozsudku nejsou v tomto kasačním opravném prostředku dotčeny. Společnost Altice zpochybňuje pouze zjištění v bodech 292 a 293, která se zabývají jejími argumenty, že sporné právní ustanovení není jasné a neexistuje precedens.

71. Jak je správně uvedeno v bodech 282, 292 a 293 napadeného rozsudku, podle ustálené judikatury je podmínka nedbalosti splněna, pakliže si dotčený podnik nemohl povahy svého jednání nepovšimnout bez ohledu na to, zda věděl či nevěděl o tom, že porušuje unijní pravidla [50]. Skutečnost, že jednání se stejnými znaky nebylo v minulosti zkoumáno, neznamená, že podnik nemůže nést odpovědnost za to, že se takového jednání dopustil [51].

72. Společnost Altice nezpochybňuje, že má s fúzemi významné zkušenosti. Ještě důležitější je, že soudobé listinné důkazy ukazují, že byla upozorněna na riziko, že její chování představuje předčasné uskutečňování spojení soutěžitelů („gun-jumping“) nebo jinými slovy „předjímání rozhodnutí orgánu pro hospodářskou soutěž a jednání způsobem, jako by povolení bylo dáno“ [52]. Existuje dostatek důkazů na podporu závěru, že strany spojení zamýšlely obchod uskutečnit a ve skutečnosti jej uskutečnily před oznámením a povolením, přičemž ignorovaly výslovné doporučení v tom smyslu, že by to porušilo platná pravidla. Uskutečněné kroky byly více než jen

[50] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. června 2013, Schenker & Co. a další (C-681/11, EU:C:2013:404, bod 37 a citovaná judikatura) a ze dne 10. července 2014, Telefónica a Telefónica de España v. Komise (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 156 a citovaná judikatura).

[51] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. prosince 2012, AstraZeneca v. Komise (C-457/10 P, EU:C:2012:770, bod 164) a ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise (C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 43).

[52] – Body 286 a 289 napadeného rozsudku a bod 582 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

přípravné a šly dále než k zachování hodnoty cílového podniku. Nepodléhaly zárukám, jako jsou dohody o mlčenlivosti nebo používání čistých týmů. Tvrzení společnosti Altice, že tento postup je při fúzích a akvizicích běžnou praxí, je znepokojující a zaslouží si pozornost Komise.

73. Argument, že společnost Altice Komisi ve schopnosti odhalit spojení nebránila, protože předložila návrh smlouvy o koupi akcií spolu s návrhem formuláře pro oznamování spojení, je podle mého názoru pro posouzení, zda k protiprávnímu jednání došlo z nedbalosti, irelevantní. Nanejvýš může být relevantní pro posouzení závažnosti porušení oznamovací povinnosti podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 [53].

2. Druhá část: odůvodnění pro uložení pokut

a) Shrnutí argumentů

74. Společnost Altice tvrdí, že Tribunál porušil článek 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, když dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění, pokud jde o výši pokut podle čl. 7 odst. 1. a čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Odůvodnění v bodech 297 až 362 napadeného rozsudku, zejména – jak bylo vysvětleno na jednání – v jeho bodech 314 až 324, je nedostatečné a protichůdné. Tribunál měl vysvětlit, proč v případě, že Komise mohla za porušení těchto ustanovení uložit dvě různé pokuty, nemusela výši každé pokuty posuzovat samostatně.

75. Komise má za to, že Soudní dvůr by měl tento argument prohlásit za nepřípustný, protože nesplňuje požadavek, že kasační opravný prostředek musí přesně uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení Altice navrhuje, jakož i právní argumenty, které tento návrh specificky podporují [54].

b) Posouzení

76. Komise správně zdůrazňuje, že argument společnosti Altice je stručný. Obsahuje však dostatek podrobností, aby Komisi umožnil se proti němu bránit a aby jej Soudní dvůr mohl posoudit.

77. Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění požadované článkem 296 druhým pododstavcem SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu tyto požadavky splňuje, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na kontext, ve kterém byl přijat [55].

78. Body 315 až 324 napadeného rozsudku obsahují důvody, proč Tribunál zamítl argument společnosti Altice, že pokuty jsou z důvodu nedostatku odůvodnění v napadeném rozhodnutí protiprávní. Tribunál nejprve připomíná, že podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 může Komise uložit pokuty až do výše 10 % celkového obratu dotčeného podniku a že podle čl. 14 odst. 3 tohoto nařízení Komise musí při stanovení výše pokuty zohlednit povahu, závažnost

[53] – To je v souladu s přístupem přijatým v bodech 364 až 368 napadeného rozsudku.

[54] – Rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, TV2/Danmark v. Komise (C-649/15 P, EU:C:2017:835, bod 34 a citovaná judikatura).

[55] – Viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise (C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovaná judikatura).

a délku trvání protiprávního jednání. V bodě 319 napadeného rozsudku je uvedeno, že Komise povahu, závažnost a délku trvání těchto protiprávních jednání vysvětlila v bodech 568 až 599 odůvodnění napadeného rozhodnutí. V bodech 320 až 322 napadeného rozsudku je shrnuto odůvodnění napadeného rozhodnutí. V bodě 323 je obsažen závěr, že odůvodnění bylo dostatečné, protože společnosti Altice umožnilo obhajovat se a Tribunálu vykonat přezkum.

79. Ze znění bodů 320 až 323 napadeného rozsudku jasně vyplývá, že Tribunál měl za to, že Komise posoudila povahu, závažnost a dobu trvání každého z protiprávních jednání samostatně. Komise měla za to, že obě protiprávní jednání ohrožovala účinnost nařízení č. 139/2004; že obě porušení byla závažná a byla spáchána přinejmenším z nedbalosti, ale že doba jejich trvání byla různá.

80. Tribunál posuzoval společné prvky těchto protiprávních jednání společně a odlišné prvky posuzoval samostatně. Tento přístup Tribunálu byl vhodný. Není v rozporu s jeho závěrem, že Komise mohla uložit dvě pokuty. Vzhledem k neexistenci podrobných pokynů pro výpočet pokut, které by stanovily například váhu přisuzovanou třem různým kritériím a výchozí body nebo multiplikační faktory pro jedno nebo více z nich, byl Tribunál oprávněn potvrdit odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto bodě jako dostatečné [56].

81. V reakci na tvrzení, že napadené rozhodnutí při výpočtu pokut uložených podle článku 14 nařízení č. 139/2004 postrádalo transparentnost, bych uvedl následující poznámky. Komise dosud uložila takové pokuty jen v několika málo případech, což znamená, že tak učinila v omezeném rozsahu okolností, za kterých podniky porušily čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 [57]. Újmu, která z takového protiprávního jednání vyplývá, je obtížné vyčíslit čistě v penězích [58]. Pokud by Komise přijala přístup založený na újmě, protiprávní uskutečnění problematické fúze by se vší pravděpodobností bylo potrestáno přísněji než neproblematická fúze. Tento přístup by mohl být v rozporu se zásadou, že vzhledem k tomu, že všechny fúze s významem pro celé Společenství musí být oznámeny Komisi a před uskutečněním spojení musí být prohlášeny za slučitelné s vnitřním trhem, měla by být všechna porušení tohoto pravidla potrestána stejným způsobem. Fúze jsou výjimečnými událostmi v existenci podniku. Představují značné finanční a reputační riziko a jsou velmi náročné z hlediska nákladů akvizice, financování, poplatků a manažerského času [59]. Pokud by bylo možné výši pokut přesně posoudit, podniky by mohly riziko spojené s nedodržením požadavků zahrnout do analýzy nákladů a přínosů fúze. Odhalování porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 navíc není jednoduché. Zatímco některé záležitosti, jako je propagace a marketing, se mohou do pozornosti Komise dostat prostřednictvím veřejně dostupných informací, jiné strategie předčasného uskutečnění zahrnují změny, které lidé zvenčí pravděpodobně neodhalí [60]. Všechny tyto úvahy zdůrazňují důležitost odrazení při stanovení výše pokut za zakázané chování v této oblasti ze strany Komise. Míra odrazení je nepochybně větší tam, kde existuje určitý stupeň nepředvídatelnosti, pokud jde

[56] – Viz obdobně rozsudky ze dne 10. července 2014, Telefónica a Telefónica de España v. Komise (C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 181 a citovaná judikatura), a ze dne 22. října 2015, AC-Treuhand v. Komise (C-194/14 P, EU:C:2015:717, body 68 a 69 a citovaná judikatura).

[57] – V tomto ohledu viz stanovisko generálního advokáta N. Wahla ve věci Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:23, body 44 až 45). Komise ve věci IV/M.920, Samsung/AST, rozhodnutí Komise ze dne 18. února 1998, a ve věci IV/M.969, A. P. Møller, rozhodnutí Komise ze dne 10. února 1999, uložila symbolické pokuty. Ve věci COMP/M.4994, Electrabel/Compagnie Nationale du Rhône, ze dne 10. června 2009 a ve věci COMP/M.6850, Marine Harvest/Morpol ze dne 30. září 2013 uložila Komise celkové pokuty ve výši 20 milionů eur.

[58] – Obě tyto okolnosti jsou v kontrastu se situací při porušení článku 101 SFEU.

[59] – Podle informací na webových stránkách Altice byla podniková hodnota cílového podniku na hotovostním a bezdlužném základě 7,4 miliardy eur. Hotovostní protiplnění činilo 5,6 miliardy EUR. Transakční poplatky činily 122 milionů eur.

[60] – Režim udělení imunity nebo snížení pokut oznamovatelům a podnikům spolupracujícím s Komisí podle článku 101 SFEU, o který se Komise opírá za účelem upozornění na možné porušení tohoto ustanovení, by v souvislosti s fúzemi nefungoval.

o výši pokut, které Komise může v jednotlivém případě uložit. Za současného stavu věcí a za předpokladu, že rozhodovací proces Komise respektuje obecné zásady práva EU, zejména rovné zacházení, proporcionalitu a požadavek na odůvodnění, a že jeho výsledky podléhají účinnému soudnímu přezkumu, se nedomnívám, že by zachování větší míry transparentnosti při výpočtu pokut za porušení nařízení č. 139/2004 podpořilo konkurenční struktury trhu a plný soulad s unijním režimem kontroly spojování podniků [61].

3. Třetí část: výše pokut odrážející rozdíly mezi protiprávními jednáními

a) Shrnutí argumentů

82. Společnost Altice uvádí, že body 320 až 324 napadeného rozsudku obsahují nesprávné právní posouzení, když je v nich uvedeno, že čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004 může vést k uložení dvou různých pokut ve stejné výši za dvě údajně samostatná protiprávní jednání, navzdory jejich odlišné povaze, závažnosti a délce trvání. Společnost Altice se domnívá, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je méně závažné než porušení čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení v tom smyslu, že první je jednorázové, zatímco druhé je trvalé. V bodě 343 napadeného rozsudku není vysvětleno, proč dobu trvání obou protiprávních jednání nelze porovnávat. Toto zjištění je kromě toho z právního hlediska nesprávné, neboť v nařízení č. 139/2004 není nic, co by jej podporovalo. Pokud je pokuta ve výši 62 250 000 eur za porušení, které trvalo 137 dní, přiměřená, neměla by být pokuta za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, které trvalo pouze jeden den, vyšší než 450 000 eur.

83. Komise s touto argumentací nesouhlasí.

b) Posouzení

84. Argumenty společnosti Altice jsou založeny na nesprávném výkladu napadeného rozsudku. V bodech 320 až 324 tohoto rozsudku byla posuzována přiměřenost odůvodnění napadeného rozhodnutí. To vyplývá z nadpisu před bodem 312 a ze znění tohoto bodu, které shrnuje argumenty společnosti Altice. Je to rovněž zřejmé z bodu 314, který odkazuje na čl. 296 druhý pododstavec SFEU, z judikatury k tomuto článku a ze dvou závěrečných bodů tohoto oddílu, bodů 319 a 323, z nichž vyplývá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo dostatečné.

85. V bodech napadeného rozsudku, které společnost Altice napadá, není posuzována věcná platnost důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí. Vůči nim tedy nelze uplatňovat výtku vycházející z toho, že obsahují nesprávné právní posouzení tohoto druhu.

86. Pokud jde o údajný nedostatek odůvodnění v bodě 343 napadeného rozsudku, v tomto bodě, který se nachází v části zabývající se protiprávností pokut s ohledem na zásadu proporcionality, se uvádí, že takto nelze srovnávat, neboť „jednorázové protiprávní jednání netrvá“. Toto odůvodnění, byť stručné, vysvětluje rozhodnutí Tribunálu v této otázce a umožňuje, aby bylo napadeno kasačním opravným prostředkem, jak společnost Altice učinila.

87. Ve svém věcném zpochybnění tohoto zjištění Altice tvrdí, že nic v nařízení č. 139/2004, zejména jeho čl. 4 odst. 1, čl. 7 odst. 1 nebo čl. 14 odst. 2, závěr Tribunálu nepodporuje. S tím nesouhlasím. Jak je vysvětleno v bodě 17 tohoto stanoviska, požadavek na oznámení spojení

[61] – Pro opačný názor viz například Memeti, N., „Monetary Fines in EU Mergers: In Need for More Regulation“, *Market and Competition Law Review*, duben 2019, roč. III, č. 1, s. 209-233.

uvedený v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je procesní povinností, která vzniká, když jsou splněny dvě podmínky v tomto ustanovení uvedené. Je tedy správné říci, že porušení tohoto ustanovení je jednorázové a netrvá, což znemožňuje jeho srovnání s porušením čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, protože, jak společnost Altice uznává, posledně uvedené porušení trvá. S ohledem na tento závěr její argument, že pokuta za porušení čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení by měla být snížena na 450 000 eur, nemůže obstát [62].

4. Čtvrtá část: přiměřenost pokut, odděleně a kumulativně

a) Shrnutí argumentů

88. Společnost Altice tvrdí, že uložení pokuty ve výši 62 250 000 eur za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, což je stejné protiprávní jednání, které je sankcionované podle čl. 7 odst. 1 první části tohoto nařízení, je nepřiměřené. Dále tvrdí, že každá z pokut je nepřiměřená, jelikož Komise dříve za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 uložila mnohem nižší pokuty. Společnost Altice konečně tvrdí, že v bodě 308 napadeného rozsudku se nesprávně uvádí, že to, že oznámila transakci a nabídla závazky před podpisem smlouvy o koupi akcií, „nemůže […] napravit protiprávnost jejího jednání“. Toto prohlášení zkresluje tvrzení společnosti Altice, že při posouzení povahy a závažnosti každého protiprávního jednání měla Komise vzít v úvahu tyto okolnosti.

89. Komise s touto argumentací nesouhlasí.

b) Posouzení

90. Judikatura nepodporuje tvrzení společnosti Altice, že jsou-li uloženy dvě pokuty v jednom rozhodnutí, je nutné posoudit přiměřenost každé z nich [63]. S ohledem na odůvodnění, které navrhuji, aby Soudní dvůr přijal za účelem zamítnutí prvních dvou důvodů kasačního opravného prostředku, tedy argument, že společnost Altice je potrestána dvakrát za totéž jednání, nemůže obstát [64].

91. Podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nesmí maximální pokuty přesáhnout 10 % celkového obratu podniku. Komise zdůrazňuje, že pokuty, které uložila společnosti Altice, představovaly 0,5 % jejího celkového obratu v roce předcházejícím přijetí napadeného rozhodnutí. Společnost Altice nezpochybnila správnost nebo relevanci zohlednění této úvahy ze strany Komise při jejím posouzení přiměřenosti pokuty s ohledem na požadavek odrazení. Je zřejmé, že předchozí pokuty za podobná protiprávní jednání neměly pro společnost Altice dostatečný odrazující účinek, takže její argument, že uložení podstatně vyšších pokut je nepřiměřené, nemůže obstát. Dřívější rozhodovací praxe Komise navíc nemůže vytvářet právní rámec pro ukládání pokut v oblasti hospodářské soutěže [65].

92. Argument společnosti Altice, že Tribunál nezajistil „přiměřenost pokut“, je zjevně neopodstatněný ze dvou důvodů. Zaprvé v bodech 332 až 349 napadeného rozsudku byl argument společnosti Altice, že pokuty byly s ohledem na zásadu proporcionality protiprávní,

[62] – Rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 115).

[63] – Rozsudek ze dne 3. dubna 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283, body 38 a 39).

[64] – Viz body 14 až 27 tohoto stanoviska, zejména bod 20, a rozsudek ze dne 4. března 2020, Marine Harvest v. Komise (C-10/18 P, EU:C:2020:149, bod 116).

[65] – Viz analogicky rozsudek ze dne 7. června 2007, Britannia Alloys & Chemicals v. Komise (C-76/06 P, EU:C:2007:326, bod 60 a citovaná judikatura).

posouzen. Kromě bodu 343 společnost Altice žádný prvek tohoto posouzení nezpochybňuje [66]. Zadruhé Tribunál v rámci soudního přezkumu v plné jurisdikci žádost o snížení pokuty v rámci námitky společnosti Altice vycházející z porušení zásady proporcionality posoudil. Tribunál v rámci soudního přezkumu v plné jurisdikci uvedl, že je povinen „přezkoumat všechny právní i skutkové výhrady směřující k prokázání toho, že částka pokuty neodpovídá závažnosti a době trvání protiprávního jednání", „s přihlédnutím ke všem okolnostem věci" s cílem „urči[t] výši pokuty, která je s ohledem na kritéria, která považuje za vhodná, přiměřená závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobkyně dopustila, a která je rovněž dostatečně odrazující" [67]. Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál při přezkumu pokut v rámci soudního přezkumu v plné jurisdikci zásadu proporcionality zohlednil. Společnost Altice nezpochybňuje žádný konkrétní prvek této analýzy. Její tvrzení, že Tribunál nezkoumal každé protiprávní jednání samostatně, je ve skutečnosti nesprávné, jelikož Tribunál konstatoval, že polehčující okolnost se vztahuje pouze na pokutu za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

93. Společnost Altice tvrdí, že v bodě 308 napadeného rozsudku se zkresluje její tvrzení, že při posuzování povahy a závažnosti každého protiprávního jednání měla Komise vzít v úvahu skutečnost, že společnost Altice transakci oznámila a před podpisem smlouvy o koupi akcií nabídla závazky. Vzhledem k tomu, že společnost Altice neposkytla na podporu této údajné chyby žádné další podrobnosti nebo právní argumenty, nesplňuje požadavky Soudního dvora a na základě toho musí být tato výtka zamítnuta [68].

94. Vzhledem ke všemu výše uvedenému navrhuji, aby Soudní dvůr šestý důvod kasačního opravného prostředku – a tedy celý kasační opravný prostředek – zamítl.

IV. Náklady řízení

95. Podle čl. 138 odst. 1 a 2 ve spojení s čl. 184 odst. 1 a 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

96. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a společnost Altice neměla ve věci úspěch, je namístě uložit uvedené společnosti, aby nesla své vlastní náklady a nahradila náklady řízení vynaložené Komisí.

97. Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu ve spojení s čl. 184 odst. 1 a 2 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

98. Je tudíž třeba rozhodnout, že Rada ponese vlastní náklady řízení o kasačním opravném prostředku.

V. Závěry

99. Z výše uvedených důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

– tento kasační opravný prostředek zamítl;

66 – Viz bod 86 tohoto stanoviska.

67 – Body 350, 354, 355 a 363 napadeného rozsudku.

68 – Viz bod 47 tohoto stanoviska.

– uložil, že společnost Altice Group Lux Sàrl, dříve New Altice Europe BV, v likvidaci, ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí;

– uložil Radě Evropské unie, že ponese vlastní náklady řízení.